

Sygn. akt II AKa 118/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marzanna A. Piekarska - Drązek

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska (spr.)

SO del. – Przemysław Filipkowski

Protokolant: .sekr. sąd. – Kazimiera Zbysińska

przy udziale prokuratora Hanna Gorajska - Majewska

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2014 r.

sprawy: 1) A. H. (1), 2) S. L. (1), 3) J. M.

oskarżonych: ad. 1) o czyn z art. 258 § 3 k.k., 18 § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

ad. 2) o czyn z art. 258 § 2 k.k., art. 263 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

ad. 3) o czyn z art. 258 § 2 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z póź. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 17 lipca 2013 r., sygn. akt XVIII K 415/09

1. utrzymuje w mocy wyrok wobec S. L. (1) oraz w zaskarżonej części wobec oskarżonego A. H. (1);

2. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. M. w ten sposób, że datę końcową czynu przypisanego mu w punkcie XX wyroku (zarzucanego w punkcie XVI) określa na dzień 21` października 2005 r.,

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

3. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. H. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie co najmniej od stycznia 1994 roku do 14 lipca 2004 roku W. i innych miejscowościach na terenie całego kraju kierował zorganizowaną grupą przestępczą określaną jako (...) zajmującą się przywozem wbrew przepisom ustawy środków odurzających w znacznych ilościach w postaci kokainy z terytorium krajów A. P., H., G., F. R.

i L. na terytorium P. oraz dokonywaniem obrotu, wbrew przepisom ustawy, kokainą na terytorium P., handlem bronią, amunicją, legalizacją środków pieniężnych pochodzących z przestępstw, wręczaniem korzyści majątkowych funkcjonariuszom publicznym, wymuszeniami rozbójniczymi, rozbojami w tym z użyciem broni palnej, porwaniami ludzi w celu uzyskania okupu i innymi przestępstwami przeciwko mieniu, powodującymi znaczną szkodę, przy czym grupa ta miała charakter zbrojny,

to jest o czyn z art. 258 § 3 k.k.

II. w okresie od 1997 roku do stycznia 2002 roku w W. w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób w ramach kierowanej przez siebie grupy przestępczej tzw. (...) kierował wykonaniem czynu zabronionego przez T. L. (1) polegającego na handlu bronią i amunicją bez wymaganego zezwolenia, poprzez wskazywanie osób, którym należy zakupioną lub naprawioną broń dostarczyć oraz od których broń w celu naprawy lub przerobienia odebrać, w tym polecił T. L. (1):

- na przełomie 1999/2000 roku sprzedać S. L. (1) pistolet (...) oraz tłumiki do broni palnej wraz z amunicją;

- sprzedać Z. C. pistolet (...) wraz z amunicją;

- przekazać A. N. (1) bliżej nieustalony pistolet po przeprowadzeniu jego naprawy; - sprzedać A. K. i T. P. ps. (...) pistolet (...) i pistolet (...) lub (...) wraz z amunicją; - odebrać, od G. K. (1) pistolet maszynowy typu (...) do naprawy i przekazać po naprawie; - sprzedać bliżej nieustaloną ilość broni w tym typu (...) i (...) Z. C.;

- odebrać od Z. C. nieustaloną dotychczas ilość pistoletów typu (...) i (...) w celu naprawy,

to jest o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w miejscu i czasie jak w pkt I, w ramach kierowanej przez siebie grupy przestępczej tzw. "...", bez wymaganego zezwolenia posiadał pistolety typu: M., W., C., TT, (...) w ilości nie mniejszej niż 5 sztuk, (...) w ilości nie mniejszej niż 5 sztuk, (...) w ilości nie mniejszej niż 2 sztuki, (...) w ilości nie mniejszej niż 2 sztuki, rewolwer (...) (...), karabin (...) tzw. (...) wraz z częściami do tej broni oraz kilkaset sztuk amunicji różnego kalibru,

to jest o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w okresie od 22 października 2002 roku do dnia 06 listopada 2002 roku w W. w ramach kierowanej przez siebie grupy przestępczej tzw. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami usiłował doprowadzić P. T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 360.000,00 PLN grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, popełnieniem innych przestępstw na jego szkodę, m.in. przystawiając mu pistolet do głowy, niszcząc wyposażenia biura, pod pretekstem zwrotu wierzytelności członkom zorganizowanej grupy przestępczej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego,

to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

V. w okresie od lipca do 11 września 1999 roku w W. w ramach kierowanej przez siebie grupy przestępczej tzw. (...), wykorzystując uzależnienie od siebie polecił Z. C., S. L. (1), A. N. (2) wzięcie zakładnika w osobie J. J. (1), w celu zmuszenia jej syna A. J. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 mln USD jako okupu w zamian za jej uwolnienie,

to jest o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VI. w czerwcu 2004 roku, daty bliżej nieustalonej jednak przed 20 czerwca 2004 roku w W. wykorzystując uzależnienie innych osób od siebie w ramach kierowanej przez siebie grupy przestępczej tzw. (...), polecił K. M. (1) oraz

innym ustalonym osobom pobicie K. C. (1) narażając pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k.,

to jest o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

S. L. (1) został oskarżony o to, że:

VII. w okresie co najmniej od 1999 roku do 14 grudnia 2004 roku w W. i innych ... (miejscowościach na terenie całego kraju, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym ustalonymi i nieustalonymi, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej określanej jako (...), kierowanej przez A. H. (1), zajmującej się przywozem wbrew przepisom ustawy środków odurzających w znacznych ilościach w postaci kokainy z terytorium krajów A. P., H., G., F. R. i L. na terytorium P. oraz dokonywaniem obrotu, wbrew przepisom ustawy, kokainą na terytorium P., handlem bronią, amunicją, legalizacją środków pieniężnych pochodzących z przestępstw, wręczaniem korzyści majątkowych funkcjonariuszom publicznym, wymuszeniami rozbójniczymi, rozbojami w tym z użyciem broni palnej, porwaniami ludzi w celu uzyskania okupu i innymi przestępstwami przeciwko mieniu, powodującymi znaczną szkodę, przy czym grupa ta miała charakter zbrojny,

to jest o czyn z art. 258 § 2 k.k.

VIII. w bliżej nieustalonym dniu 2003 roku w W. w ramach działania grupy przestępczej tzw. (...) bez wymaganego zezwolenia handlował bronią palną w ten sposób, że sprzedał T. L. (1) pistolet (...) tzw. S.,

to jest o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IX. w okresie od 1998 roku do 2003 roku w W. w ramach działania grupy przestępczej tzw. (...), bez wymaganego zezwolenia posiadał pistolet (...) tzw. S., pistolet marki C. (...) bez oznaczeń fabrycznych oraz tłumiki do broni palnej,

to jest o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

X. w okresie od 1999 roku do 14 grudnia 2004 roku w W. działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, w ramach działania grupy przestępczej tzw. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w tym ze Z. C., A. N. (1), udzielał pomocy T. L. (1) i innym osobom w prowadzonym przez nich handlu bronią i amunicją, bez wymaganego zezwolenia, poprzez wielokrotne przekazywanie T. L. (1) bliżej nieustalonej ilości i rodzaju jednostek broni palnej celem ich naprawy przez K. S. oraz przekazanie A. H. (1), Z. C. i innym nieustalonym osobom broni palnej po naprawie, a także broni palnej i amunicji zakupionej przez nich od T. L. (1),

to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XI. w okresie od 01 do 22 października 2002 roku w W. wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami w ramach grupy przestępczej tzw. (...) usiłował doprowadzić P. T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 360.000,00 PLN grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, popełnieniem innych przestępstw na jego szkodę, m. in. przystawiając mu pistolet do głowy, niszcząc wyposażenia biura, pod pretekstem zwrotu wierzytelności członkom zorganizowanej grupy przestępczej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego,

to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XII. w okresie od jesieni 2004 roku do dnia 14 grudnia 2004 roku w W. w ramach działania grupy przestępczej tzw. (...)wspólnie i w porozumieniu z A. N. (1) nakłaniał T. L. (1) do sprzedaży broni palnej w postaci pistoletów (...), w ilości co najmniej dwóch sztuk wraz z amunicją,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIII. w lutym 2003 roku, daty bliżej nieustalonej jednak przed 10 lutego 2003 roku w W. wykorzystując uzależnienie innych osób od siebie w ramach grupy przestępczej tzw. (...) wspólnie z A. N. (1) polecił K. M. (1) oraz innym ustalonym osobom dokonanie zaboru w celu przywłaszczenia przy użyciu przemocy na osobie A. S. (1) samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 140.000,00 zł,

to jest o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XIV. w okresie od 01 marca 2003 roku do 14 grudnia 2004 roku w W. wspólnie i w porozumieniu z A. N. (1), Z. C., ze z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wykorzystując uzależnienie K. M. (1) oraz innych osób od siebie w ramach grupy przestępczej tzw.(...) kierował wykonaniem czynu zabronionego przez K. M. (1), R. D., D. B. oraz nieustalone dotychczas osoby o ps. (...) z G., S., H., C., D., R., w postaci dokonywanego przez nich w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy obrotu środkami odurzającymi w znacznych ilościach, tj. co najmniej 8,6 kg kokainy, 7,5 kg amfetaminy, w ten sposób, że z ramienia grupy przestępczej zapewniał wskazanym wyżej ochronę w prowadzonym przez nich handlu znacznymi ilościami środków odurzających, w zamian za opłatę w wysokości 100 USD miesięcznie,

to jest o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

J. M. został oskarżony o to, że:

XV. w okresie co najmniej od 1995 roku do stycznia 2006 roku w W. i innych miejscowościach na terenie całego kraju, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym ustalonymi i nieustalonymi, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej określanej jako (...), kierowanej przez A. H. (1), zajmującej się obrotem, wywozem oraz produkcją znacznej ilości środków odurzających i psychotropowych oraz ich prekursorów, handlem bronią, amunicją, legalizacją środków pieniężnych pochodzących z przestępstw, wręczaniem korzyści majątkowych funkcjonariuszom publicznym, wymuszeniami rozbójniczymi, rozbojami w tym z użyciem broni palnej, porwaniami ludzi w celu uzyskania okupu i innymi przestępstwami przeciwko mieniu, powodującymi znaczną szkodę, przy czym grupa ta miała charakter zbrojny,

to jest o czyn z art. 258 § 2 k.k.

XVI. w okresie od sierpnia 2005 roku do listopada 2005 roku w W. i W. udzielił pomocy W. O. i innym nieustalonym osobom w prowadzonym przez nich w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy obrotu środkami odurzającymi w postaci co najmniej 1 kg kokainy, 0,5 kg amfetaminy, 1.000 sztuk tabletek ecstasy i 0,5 kg marihuany, w ten sposób, że w celu sprzedaży w/w środków odurzających skontaktował W. O. oraz nieustalonego mężczyznę o imieniu J. z K. M. (1) ps. (...), który z ramienia grupy przestępczej tzw. (...) na jego polecenie, zapewnił ochronę W. O. w prowadzonym, przez niego handlu znacznymi ilościami środków odurzających,

to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 17 lipca 2013 r. orzekł:

I. Oskarżonego A. H. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I (pierwszym) aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 14 grudnia 1996 roku do sierpnia 2001 roku oraz od lutego 2003 roku do dnia 14 lipca 2004 roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju kierował zorganizowaną grupą przestępczą określaną jako (...), zajmującą się przywozem wbrew przepisom ustawy środków odurzających w znacznych ilościach w postaci kokainy na terytorium R. P. oraz dokonywaniem obrotu, wbrew przepisom ustawy, kokainą na terytorium R. P., handlem bronią, amunicją, legalizacją środków pieniężnych pochodzących z przestępstw, wymuszeniami rozbójniczymi, rozbojami w tym z użyciem broni palnej, porwaniami ludzi w celu uzyskania okupu i innymi przestępstwami przeciwko mieniu,

powodującymi znaczną szkodę, przy czym grupa ta miała charakter zbrojny, to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. skazał go na karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

II. 1) oskarżonego A. H. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II (drugim) aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że:

- w ramach kierowanej przez siebie grupy przestępczej tzw. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób nakłonił T. L. (1) do wejścia w posiadanie broni palnej bez wymaganego prawem zezwolenia celem przekazania jej do naprawy i jej zwrotu po naprawie oraz do sprzedaży przez T. L. (1) broni palnej ustalonej osobie celem umożliwienia wejścia jej w posiadanie broni palnej bez wymaganego prawem zezwolenia oraz ułatwił dokonanie tego czynu poprzez skontaktowanie ustalonych osób z T. L. (1) i tak:

- w ramach przestępstw opisanych w podpunktach 2 i 6 przedmiotowego zarzutu uznał za winnego tego, że:

- w bliżej nieustalonym okresie czasu jednak nie wcześniej niż od 14 grudnia 1996 roku i nie później niż do dnia 11 września 1999 roku w W. w ramach kierowanej przez siebie grupy przestępczej tzw. (...) nakłonił T. L. (1) do sprzedaży co najmniej jednej jednostki broni palnej nieustalonej marki bez wymaganego prawem zezwolenia ustalonej osobie (Z. C.) celem umożliwienia wejścia tej osobie w posiadanie tejże broni palnej oraz ułatwił dokonanie tego czynu poprzez skontaktowanie ustalonej osoby (Z. C.) z T. L. (1) tak, żeby ustalona osoba zakupiła od T. L. (1) co najmniej jedną jednostkę broni palnej bez wymaganego prawem zezwolenia wraz z amunicją w nieustalonej ilości, co najmniej jednego opakowania, którym to zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 18 § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. art. 65 § 1 k.k.;

- w ramach przestępstwa opisanego w podpunkcie 7 przedmiotowego zarzutu uznał za winnego tego, że:

- w bliżej nieustalonym okresie czasu jednak nie wcześniej niż od 14 grudnia 1996 roku i nie później niż do dnia 11.09.1999 roku w W. w ramach kierowanej przez siebie grupy przestępczej tzw. (...) nakłonił T. L. (1) do wejścia w posiadanie broni palnej nieustalonej marki bez wymaganego prawem zezwolenia poprzez odbiór od ustalonej osoby (Z. C.) celem przekazania do naprawy oraz ułatwił dokonanie tego czynu poprzez skontaktowanie ustalonej osoby (Z. C.) z T. L. (1) tak, żeby ustalona osoba przekazała T. L. (1) co najmniej jedną jednostkę broni palnej nieustalonej marki bez wymaganego prawem zezwolenia w celu naprawy, którym to zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 18 § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. art. 65 § 1 k.k.;

- w ramach przestępstwa opisanego w podpunkcie 5 przedmiotowego zarzutu uznał za winnego tego, że: w bliżej nieustalonym okresie czasu jednak nie wcześniej niż od 30 września 1999 roku i nie później niż do dnia 12.10.1999 roku w W. w ramach kierowanej przez siebie grupy przestępczej tzw. (...)nakłonił T. L. (1) do wejścia w posiadanie broni palnej w postaci pistoletu maszynowego typu H.(...) bez wymaganego prawem zezwolenia poprzez odbiór od ustalonej osoby (G. K. (1)) celem przekazania do naprawy oraz ułatwił dokonanie tego czynu poprzez skontaktowanie ustalonej osoby (G. K. (1)) z T. L. (1) tak, żeby ustalona osoba przekazała T. L. (1) pistolet(...)w celu naprawy, która to broń palna po naprawie została odebrana od T. L. (1), którym to zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 18 § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k., w zw. art. 65 § 1 k.k.; i przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw, co zakwalifikował z art. art. 18 § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - na podstawie art. 18 § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 1 k.k. wymierzył mu karę w wysokości 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2) w pozostałym zakresie uniewinnił oskarżonego A. H. (1) od popełnienia pozostałych przestępstw wymienionych w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II (drugim) aktu oskarżenia;

III. oskarżonego A. H. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie III (trzecim) aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 14 grudnia 1996 roku do sierpnia 2001 roku w W. w ramach kierowanej przez siebie grupy przestępczej tzw.(...), bez wymaganego zezwolenia posiadał pistolety typu: jedną jednostkę broni palnej (...)

lub W., (...) w ilości nie mniejszej niż 4 sztuki, (...) w ilości nie mniejszej niż 1 sztuka, rewolwer (...) (...), karabin (...) tzw. (...) wraz z częściami do tej broni oraz amunicję w ilości co najmniej dwustu sztuk, to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego A. H. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VI (szóstym) aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w czerwcu 2004 roku, bliżej nieustalonego dnia jednak przed dniem 20 czerwca 2004 roku w W. w ramach struktury kierowanej przez siebie organizacji przestępczej tzw. (...) nakłonił K. M. (1) do pobicia K. C. (1) narażając pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k., to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 19

§ 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu A. H. (1) karę łączną w wysokości 9 (dziewięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego A. H. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600,00 zł. (sześciuset złotych) tytułem opłaty oraz obciąża go kosztami postępowania w sprawie w części na niego przypadającej;

VII. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu A. H. (1) w punkcie V (piątym) aktu oskarżenia - po ustaleniu w ramach tego czynu, iż w okresie od lipca nie później niż do dnia 11 września 1999 roku w W. w ramach kierowanej przez siebie grupy przestępczej tzw.(...)wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami czynił przygotowania do wzięcie zakładnika w osobie J. J. (1), którym to zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego wyczerpującego dyspozycję art. 252 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne;

VIII. oskarżonego A. H. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IV (czwartym) aktu oskarżenia;

IX. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty sądowe w zakresie czynów, od których został uniewinniony i umorzono postępowania przejmując na rachunek Skarbu Państwa;

X. oskarżonego S. L. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VII (siódmym) aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 18 czerwca 2004 roku do dnia 14 grudnia 2004 roku w W. i innych miejscowościach na terenie całego kraju, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym ustalonymi i nieustalonymi, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej określanej jako(...), kierowanej w okresie do 14 lipca 2004 roku przez A. H. (1), zajmującej się przywozem wbrew przepisom ustawy środków odurzających w znacznych ilościach w postaci kokainy na terytorium R. P. oraz dokonywaniem obrotu, wbrew przepisom ustawy, kokainą na terytorium R. P., handlem bronią, amunicją, legalizacją środków pieniężnych pochodzących z przestępstw, wymuszeniami rozbójniczymi, rozbojami w tym z użyciem broni palnej, porwaniami ludzi w celu uzyskania okupu i innymi przestępstwami przeciwko mieniu, powodującymi znaczną szkodę, przy czym grupa ta miała charakter zbrojny, to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XI. oskarżonego S. L. (1) w ramach czynów zarzucanych mu w punkcie VIII (ósmym), w punkcie IX (dziewiątym) i w punkcie X (dziesiątym) aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie czasu, jednak nie później niż od 11 września 1999 roku do najprawdopodobniej 2001 roku w W. bez wymaganego prawem zezwolenia posiadał pistolet marki C. (...) bez oznaczeń fabrycznych oraz tłumiki do broni palnej, co nabył od T. L. (1) oraz w bliżej nieustalonym dniu w 2003 roku w W. bez wymaganego prawem zezwolenia posiadał pistolet (...)tzw. S., który następnie sprzedał T. L. (1), jak też w bliżej nieustalonym dacie w 1999 roku nie później niż do dnia 11 września

1999 roku w W. posiadał co najmniej jedną jednostkę broni palnej nieustalonej marki bez wymaganego prawem zezwolenia, którą odebrał po jej naprawie przez K. S. od T. L. (1), a którą to broń uprzednio przekazał do naprawy, przy czym odebraną od T. L. (1) broń palną po naprawie przekazał następnie ustalonej osobie, jak również w bliżej nieustalonej dacie w 1999 roku nie później niż do dnia 11 września 1999 roku w W. posiadał amunicję w nieustalonej ilości co najmniej jednego opakowania bez wymaganego prawem zezwolenia zakupioną od T. L. (1), który to czyn zakwalifikował z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. oskarżonego S. L. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XI (jedenastym) aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 01 października 2002 roku do 22 października 2002 roku działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami usiłował wymusić od P. T. zwrot wierzytelności na rzecz K. B. w kwocie 360.000,00 złotych grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, popełnieniem innych przestępstw na jego szkodę, m. in. demonstrując posiadaną przez siebie broń palną, zaś inny ustalony współsprawca przystawiał pokrzywdzonemu pistolet do głowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego, to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. skazał go, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. oskarżonego S. L. (1) w ramach zarzucanego mu w punkcie XII (dwunastym) aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonej dacie jesienią 2004 roku, jednak przed dniem 14 grudnia 2004 roku w W. w ramach grupy przestępczej tzw. (...) wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą nieudolnie usiłował nakłonić T. L. (1) do umożliwienia mu wejścia w posiadanie bez wymaganego prawem zezwolenia broni palnej w postaci nowych pistoletów (...), w ilości co najmniej dwóch sztuk wraz z amunicją poprzez ich sprzedaż, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec braku przedmiotu nadającego się do popełnienia przestępstwa, albowiem T. L. (1) nie miał dostępu do nowych pistoletów (...), to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 2 k.k. skazał go, a na podstawie art. 14 § 2 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 22 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 4 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

XIV. oskarżonego S. L. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XIV (czternastym) aktu oskarżenia [czyn opisany w punkcie XIII (trzynastym) wyroku] uznał za winnego tego, że w lutym 2003 roku, daty bliżej nieustalonej jednak przed dniem 10 lutego 2003 roku w W. wspólnie z ustaloną osobą nakłonił K. M. (1) do dokonania zaboru w celu przywłaszczenia przy użyciu przemocy na osobie A. S. (1) samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 140.000,00 zł, to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

XV. oskarżonego S. L. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XVI (szesnastym) aktu oskarżenia [czyn opisany w punkcie XIV (czternastym) wyroku] uznał za winnego tego, że w okresie od daty bliżej nieustalonej w 2003 roku, jednak nie później niż od lipca 2003 roku do dnia 14 grudnia 2004 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem przyjmował co miesiąc od K. M. (1) pieniądze w kwocie po 100 USD miesięcznie od osoby pochodzące od dilerów narkotykowych - w ustalonych i nieustalonych osobach w wyżej wymienionym okresie w łącznej liczbie od co najmniej ośmiu osób - wiedząc, że pieniądze te pochodzą z przestępstwa wprowadzania do obrotu narkotyków, i tak: w okresie od lipca 2003 roku do grudnia 2003 roku przyjął łącznie kwotę co najmniej 300 USD miesięcznie, zaś od stycznia 2004 roku do czerwca 2004 roku przyjął łącznie kwotę co najmniej 400 USD miesięcznie, natomiast od lipca 2004 roku do 14 grudnia 2004 roku przyjął łącznie kwotę co najmniej 200 USD miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie od 18 czerwca

2004 roku do 14 grudnia 2004 roku działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wymienionych przepisów skazał go, a na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

XVI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu S. L. (1) karę łączną w wysokości 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

XVII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowych osiągniętych z popełnienia przestępstwa w kwocie 1.800.00 USD stanowiących równowartość kwoty 6.590,00 zł. (sześciu tysięcy pięciuset dziewięćdziesięciu złotych) przy przyjęciu minimalnego kursu USD w każdym miesiącu w okresie od lipca 2003 roku do 14 grudnia 2004 roku;

XVIII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego S. L. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 5.600,00 zł, (pięciu tysięcy sześciuset złotych) tytułem opłaty oraz obciążył go kosztami postępowania w sprawie w części na niego przypadającej;

XIX. oskarżonego J. M. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XVII (siedemnastym) aktu oskarżenia [czyn opisany w punkcie XV (piętnastym) wyroku] uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 14 grudnia 1996 roku do stycznia 2006 roku w W. i innych miejscowościach na terenie całego kraju, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym ustalonymi i nieustalonymi, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej określanej jako (...), kierowanej w okresie do 14 lipca 2004 roku przez A. H. (1), zajmującej się przywozem wbrew przepisom ustawy środków odurzających w znacznych ilościach w postaci kokainy na terytorium R. P. oraz dokonywaniem obrotu, wbrew przepisom ustawy, kokainą na terytorium R. P., handlem bronią, amunicją, legalizacją środków pieniężnych pochodzących z przestępstw, wymuszeniami rozbójniczymi, rozbojami w tym z użyciem broni palnej, porwaniami ludzi w celu uzyskania okupu i innymi przestępstwami przeciwko mieniu, powodującymi znaczną szkodę, przy czym grupa ta miała charakter zbrojny, to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

XX. oskarżonego J. M. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XVIII (osiemnastym) aktu oskarżenia [czyn opisany w punkcie XVI (szesnastym) wyroku] uznał za winnego tego, że w okresie od daty bliżej nieustalonej w 2005 roku, jednak nie wcześniej niż od sierpnia 2005 roku i nie później niż do listopada 2005 roku w W. i W. w ramach grupy przestępczej tzw. (...) ułatwił W. O. i innym nieustalonym osobom popełnienie czynu zabronionego w prowadzonym przez nich w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi - przewidując przy tym i godząc się, że będzie to obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznej ilości - w ten sposób, że w celu sprzedaży środków odurzających skontaktował W. O. oraz nieustalonego mężczyznę o imieniu J. z K. M. (1) pseudonim (...), który z ramienia grupy przestępczej tzw. (...) miał zapewnić ochronę W. O. w prowadzonym, przez niego handlu znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii [w brzmieniu obowiązującym do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 01 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117 poz. 678)] w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

XXI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu J. M. karę łączną w wysokości 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. M. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 września 2007 roku do dnia 17 września 2010 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XXIII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zasądził od oskarżonego J. M. nawiązkę w kwocie 3.000,00 zł. (trzech tysięcy złotych) na rzecz Stowarzyszenia (...) w W.;

XXIV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego J. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.400,00 zł. (trzech tysięcy czterystu złotych) tytułem opłaty oraz obciążył go kosztami postępowania w sprawie w części na niego przypadającej;

XXV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych, w postaci:

- odpisu notarialnej umowy sprzedaży udziałów spółki z o.o. (...) zawartej między J. M. a M. K. (1) wyszczególnionego i opisanego w Wykazie dowodów rzeczowych z karty 4331 akt (tom XXII) pod poz. 1, uznanego za dowód rzeczowy postanowieniem w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 08 października 2007 roku (karta 4332), przechowywanego w aktach sprawy i na podstawie art. 195 k.k.w. zarządził jego pozostawienie w aktach sprawy;

- kasety magnetofonowej T. (...) bez numeru wyszczególnionego w Wykazie dowodów rzeczowych z dnia 08 sierpnia 2003 roku pod poz. 1 i na podstawie art. 195 k.k.w. zarządził jego załączenie do akt sprawy.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego A. H. (1) na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegającą na:

a) naruszeniu art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez zaniechanie podjęcia przez Sąd inicjatywy dowodowej, a w konsekwencji naruszenie art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez niezastosowanie się do wskazań Sądu Odwoławczego w szczególności poprzez brak dokonania bardziej wnikliwej i wszechstronnej oceny dowodów niż miało to miejsce przy pierwszym rozpoznaniu sprawy, objawiających się przede wszystkim poprzez nieuwzględnienie wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego złożonych na rozprawie w dniu 10 listopada 2009 roku, 20 kwietnia 2011 roku i 8 grudnia 2011 roku;

b) naruszeniu art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i 424 k.p.k. polegającym na:

- sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonego wyroku w formie bardzo szczegółowej relacji z zeznań świadków bez szczegółowego odniesienia się do tychże zeznań i uzasadnienia dlaczego jednym zeznaniom Sąd dał wiarę, a innym odmówił nadania przymiotu wiarygodności, w sytuacji w której uzasadnienie wyroku powinno stanowić dokument sprawozdawczy z sędziowskiej narady nad wyrokiem pozwalając obronie na zapoznanie się z tokiem rozumowania sądu, dając tym samym możliwość oceny zasadności zgłaszanych zarzutów.

- uznaniu przez Sąd, że zeznania świadków koronnych T. L. (1) i K. M. (1) są wiarygodne oraz, że w sposób spójny, logiczny, oraz konsekwentny przedstawiają istnienie, zasady funkcjonowania i organizację grupy A. H. (1), podczas gdy analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że zeznania te są niewiarygodne, niespójne i niekonsekwentne, a ponadto zostały złożone przez osoby oczywiście zainteresowane pomówieniem oskarżonego A. H. (1) jak również stoją w sprzeczności z zeznaniami innych świadków np. świadka R. K. (1) czy świadka M. M. (1);

- nie oparciu się przez Sąd na zeznaniach świadków M. M. (1), G. K. (2), R. K. (1), S. M., W. S., K. W. (1), R. B., R. T., którzy w żaden sposób nie potwierdzają istnienia zorganizowanej grupy przestępczej oraz kierowania tą grupą przez oskarżonego A. H. (1);

- oparciu się przez Sąd na zeznaniach świadka K. M. (1), które na rozprawie w dniu 17 maja 2013 roku nie zostały przez niego potwierdzone;

- uwzględnieniu w uzasadnieniu wyroku jedynie tych okoliczności, które przemawiają na niekorzyść oskarżonego oraz rozstrzygnięciu istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

- nie oparciu się przez Sąd na zasadach prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza poprzez przyjęcie przez Sąd niedowiedzionych i niewynikających z wiedzy i doświadczenia życiowego i niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń, w szczególności polegających na przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu dowolnej oceny poprzez uznanie za wiarygodne zeznań świadka T. L. (1), K. M. (1), podczas gdy prawidłowa ocena tych dowodów powinna prowadzić do uznania, że relacje tych osób nie są konsekwentne, wiarygodne i logiczne, jak również nie korespondują z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie;

- nie przyjęciu za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy głównej oraz nie odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do całości materiału dowodowego, nadto nie odniesienie się do sprzeczności wynikających z zeznań świadków T. L. i K. M., jak również pominięcie lub nie odniesienie się do części dowodów pozostających w sprzeczności z ww. zeznaniami;

- dokonaniu sprzecznej oceny wiarygodności zeznań świadka koronnego T. L. (1) poprzez uznanie tych zeznań z jednej strony za dowód wiarygodny i pełnowartościowy, a w konsekwencji wystarczający do uznania oskarżonego A. H. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z drugiej strony natomiast uznanie, że zeznania tego samego świadka koronnego T. L. (1) zawierają liczne wątpliwości, które rozstrzygnąć należy na korzyść oskarżonego i uniewinnienie oskarżonego w tym zakresie;

c) naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego A. H. (1), które wynikały przede wszystkim z ewaluujących w trakcie procesu zeznań świadków koronnych,

a w konsekwencji powyższego

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na:

błędnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynów wskazanych w pkt. I, II ppkt. 1), III i IV zaskarżonego wyroku;

- błędnym przyjęciu, że czasokres kierowania przez oskarżonego A. H. (1) zorganizowaną grupą przestępczą przypada na okres od dnia 14 grudnia 1996 roku do sierpnia 2001 oraz od lutego 2003 roku do 14 lipca 2004 roku w sytuacji, w której za początek i za koniec kierowania zorganizowaną grupą przestępczą Sąd przyjął dzień następujący po dniu opuszczenia przez oskarżonego zakładu karnego oraz dzień, w którym A. H. (1) został tymczasowo aresztowany;

- błędnym przyjęciu, że zeznania świadków koronnych można uznać za bezstronne i mogą one stanowić wiarygodny materiał dowodowy w niniejszej sprawie w sytuacji, w której tego rodzaju dowód osobowy powinien być oceniany ze szczególną ostrożnością i ponadprzeciętną starannością;

- błędnym przyjęciu, co do czynów wskazanych w pkt. II, III i IV zaskarżonego wyroku, że oskarżonemu można przypisać kwalifikacje z art. 65 k.k.;

- błędnym przyjęciu w pkt. III zaskarżonego wyroku, że oskarżony posiadał broń bez zezwolenia podczas, gdy oskarżony posiadał stosowne zezwolenia na posiadanie określonej broni.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a gdy materiał dowodowy pozwali na wydanie wyroku reformatoryjnego wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie A. H. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego S. L. (1), stosownie do treści art. 427 § 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), w szczególności art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na dokonaniu oceny materiału dowodowego zaprzeczającego treści zeznań świadków T. L. (1) i K. M. (1) w sposób dowolny, według jednego, z góry przyjętego i wykraczającego poza granice swobodnego i uwzględniającego zasady prawidłowego rozumowania schematu a także z pominięciem części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W oparciu o przepis art. 427 §1 k.p.k. i art. 437 §1 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. M. działając na podstawie art.425 § 1 k.p.k. i § 2 k.p.k. i art.444 k.p.k. zaskarżył wymieniony wyrok w stosunku do oskarżonego J. M. w zakresie czynów opisanych w punktach XIX i XX wyroku - w całości.

W oparciu o przepisy art.427 § 1 i § 2 k.p.k., 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. w zakresie czynu z punktu XIX wyroku (punkt XVII aktu oskarżenia)

obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie :

1) artykułu 7 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny, poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań świadka koronnego T. L. (1) oraz wyjaśnień i zeznań świadka K. M. (1) podczas gdy prawidłowa ocena tych dowodów przy uwzględnieniu całokształtu relacji tych świadków oraz wyjaśnień oskarżonego J. M., pozostałych oskarżonych i znajdującej się w aktach dokumentacji dotyczącej firmy (...) winna prowadzić do uznania, że relacje tych osób nie są wewnętrznie zgodne, logiczne , konsekwentne i spójne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym,

2) artykułów 4, 410 i 424§1 pkt. 1 k.p.k., polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nie uwzględnieniu przez Sąd przy wyrokowaniu i w uzasadnieniu wyroku całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego , a nie uwzględnienie okoliczności świadczących na jego korzyść, w tym zwłaszcza danie wiary jedynie tym fragmentom wyjaśnień i zeznań świadka koronnego T. L. (1) i świadka K. M. (1), które obciążały oskarżonego, a pominięcie innych ich fragmentów i występujących w nich sprzeczności,

3) artykułu 182 § 3 k.p.k., polegającą na zadawaniu świadkowi K. M. (1), który skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania zeznań pytań przez Sąd i dopuszczeniu do zadawania pytań przez strony w zakresie objętym prawem do "milczenia" i oparciu ustaleń faktycznych również na tych zeznaniach świadka,

II. w zakresie czynu z punktu XX wyroku(czyn XVIII aktu oskarżenia) obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie artykułów 4, 7 i 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów, naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień i zeznań świadka K. M. (1), mimo wewnętrznych sprzeczności występujących w jego relacjach oraz ich sprzeczności z zeznaniami W. O., A. J. (2) oraz z dokumentacją dotyczącą okresu pobytu świadka J. w areszcie śledczym i oparciu na nich ustaleń faktycznych w zakresie winy oskarżonego J. M.,

III. w zakresie czynu z punktu XX wyroku(czyn XVIII aktu oskarżenia) błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na poczynieniu ustaleń faktycznych w odniesieniu do tego czynu wyłącznie

na wyjaśnieniach i zeznaniach K. M. (1), mimo sprzeczności występujących pomiędzy relacjami tego świadka a zeznaniami świadków A. J. (2) i W. O. oraz wyjaśnieniami oskarżonego J. M.,

co w konsekwencji doprowadziło do uznania winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów.

Podnosząc powyższe zarzuty, w oparciu o przepis art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. wniósł o :

zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. M. od popełnienia przypisanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oraz wnioski w nich zawarte nie zasługiwały na uwzględnienie.

Odnosnie apelacji obrońcy A. H. (1) Sąd zważył, co następuje:

Za niezasadny uznać należy zarzut obrazy art.167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. „poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej, a w konsekwencji naruszenie art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k.”, szczególnie nieuwzględnienie wniosków dowodowych złożonych na rozprawie w dniu 10 listopada 2009 r., 20 kwietnia 2011 r. i 8 grudnia 2011 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji dostosował się do wskazań Sądu odwoławczego orzekającego w uprzednim postępowaniu. Przypomnieć należy, że nigdy nie zalecano przeprowadzenia wszelkich dowodów zgłoszonych przez strony, a jedynie tych które są przydatne dla ustalenia prawdy obiektywnej. W apelacji nie wskazano szczegółowo które z wniosków dowodowych bezzasadnie oddalono, niemniej jednak z treści zapisów w protokole rozprawy z dnia 20 kwietnia 2011 r. wynika, że oskarżony H. wniósł o przesłuchanie prokuratora Burkackiego sporządzającego protokół z dnia 6.11.2006 r. i prokuratora Jędrycha na okoliczność tego, że nie ujął w zarzutach wszystkich przestępstw o których zeznawał świadek K. M. (1). Sąd nie uwzględnił wniosku o przesłuchanie prokuratora Burkackiego, ale zwrócił się do stosownych podmiotów zapytaniem w jaki sposób zakończono postępowania w sprawach 1 Ds. 177/03, 1 Ds. 52/02/I, 1 Ds. 145/03/I (k. 10720). Słusznie też Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku o przesłuchanie drugiego z prokuratorów, albowiem w polskim prawie karnym obowiązuje zasada skargowości i motywy, z powodu których prokurator występuje z aktem oskarżenia w takim, a nie innym kształcie nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy.

Nie negując fachowości dziennikarza L., to jednak strona, która wnosi o przeprowadzenie dowodu z zeznań autora artykułu na temat jednego ze świadków nie powinna dziwić się oddaleniu takiego wniosku, skoro nie był bezpośrednim źródłem jakichkolwiek wiadomości.

Zasadnie również oddalono wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań kapitana M. N. – zastępcy działu ochrony Zakładu Karnego w S., ponieważ również nie był świadkiem jakichkolwiek przestępstw popełnionych przez A. H., natomiast niezależnie od pochodzenia swej wiedzy zobowiązany był do zakwalifikowania go do konkretnej grupy osadzonych.

Jeśli zaś chodzi o S. M. i M. W. (1), to Sąd I instancji uczynił wszystko, żeby dokonać bezpośredniego przesłuchania. W konsekwencji ujawnił dowody z ich zeznań (za zgodą stron). W tym miejscu należy odnieść się do zarzutu nieprawidłowego przesłuchania świadka M. W. (1). Pod protokołem jego przesłuchania istotnie nie podpisały się wszystkie osoby uczestniczące w czynności, ale nie wolno zapominać, że został on przesłuchany prawidłowo przez Sąd Okręgowy w Krakowie w trakcie przesłuchania na odległość, na zasadzie video konferencji.

Odmienne starania Sądu Okręgowego ocenił obrońca S. L. (1), który przyznał, że tym razem przeprowadzono wszystkie dowody osobowe, jak i z dokumentów, choć nie zgodził się z ich oceną.

Dla apelacji wszystkich obrońców charakterystyczne jest to, że zaskarżonemu orzeczeniu zarzucili, iż uzasadnienie nie spełnia wymogów z art. 424 k.p.k.

Uzasadnienie jest istotnie bardzo obszerne, zawiera zbędne powtórzenia, ale nie można uznać, że Sąd Okręgowy nie wskazał faktów, które uznał za udowodnione i na jakiej podstawie.

Wszyscy skarżący zarzucili obrazę art. 4, 7 i 410 k.p.k., co w konsekwencji ich zdaniem miało się sprowadzać do bezpodstawnego dania wiary T. L. (1) i K. M. (1), a odmówieniu jak w przypadku J. M. wiary świadkom W. O., A. J. (2), natomiast w przypadku S. L. (1) 24 świadkom tj. P. S. (1), A. P., M. Z., P. S. (2), A. G., S. N., J. A., Z. S., M. W. (2), R. Ś., O. W., G. K. (3), W. L., Z. C., G. K. (1), R. R. (2), P. D., T. C., M. P., J. D., R. T., A. S. (1), P. N., M. K. (2), natomiast w przypadku A. H. (1) na pominięciu M. M. (1), R. K. (1), S. M., W. S., K. W. (1), R. B., R. T..

Autorzy apelacji wskazali szereg słusznych orzeczeń dotyczących oceny dowodu z tzw. pomówienia. Zdaniem Sądu odwoławczego, dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów nie sprzeciwia się tym orzeczeniom. Zeznania T. L. (1) i K. M. (1) zostały potwierdzone innymi dowodami. Co prawda K. M. (1) po złożeniu zeznań, przesłuchany uzupełniająco przed zakończeniem procesu w dniu 17 maja 2013 r. odwołał swe relacje obciążające oskarżonych, niemniej jednak z pola widzenia nie powinien umknąć nie tylko fakt, że zakończyło się postępowanie wobec niego, ale także traumatyczne przeżycia związane z zabójstwem jego żony, które mogły się przełożyć na obawy o własne życie.

Sąd Apelacyjny ma świadomość tego, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30.12.2008r. (IV K 20009) A. H. został uniewinniony od udziału w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od września 2001 r. do stycznia 2003 r., choć tymże samym wyrokiem został skazany razem z M. M. (1), J. B. i B. K. (1) za przemyt narkotyków, jak też, że Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w sprawie II K 978/05 uniewinnił S. L. (1) od czynu polegającego na braniu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od 1998 r. do 17 czerwca 2004 r.

Pamiętać jednak należy, że sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu (art. 8 k.p.k.), co jest słusznym założeniem, gdyż nierzadko sądy dysponują odmiennym materiałem dowodowym, a w przedmiotowym przypadku czyny dotyczą innego okresu czasu.

Sąd odwoławczy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego, która doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, że istniała zorganizowana grupa przestępcza o charakterze zbrojnym, o określonej strukturze, z przywódcą (A. H.) i podgrupami zajmującymi się określonymi przestępstwami – z użyciem przemocy, obrotem narkotykami, wymuszeniami rozbójniczymi, napadami na tiry, co zostało szczegółowo omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Niezasadne jest twierdzenie skarżących, że grupę o tej nazwie wykreowały media, skoro nawet z akt tej sprawy wynika, że niektórzy świadkowie (G. K. (3), W. L.) zostali skazani za czyn z art. 258 k.k. Dowodami na istnienie takiej grupy są nie tylko zeznania T. L. (1), ale także K. M. (1). Nie sposób nie wspomnieć o zeznaniach D. S., który jako zarząd grupy wymieniał K. (A. H.), S., K., M. (M.), Ż. (M.), D.. Za uczestników grupy uważał N., O., L.. J. M. umiejscawiał jako osobę zajmującą się lombardami, lichwą, rozliczaniem taksówkarzy. Podobnie obciążające zeznania S. L. (1), A. H. złożył K. I., dodając, że M. dał im „licencję” na sprzedaż narkotyków. I. Ł. zapamiętał J. M. jako współpracownika K., a nawet zastępcę. K. wielokrotnie wydawał polecenia dotyczące „wykupek” samochodów.

T. L. (1) zeznawał wielokrotnie na temat sprzedawanej broni i w różnym czasie od zaistniałych zdarzeń. Z tego powodu rację należy przyznać Sądowi I instancji, że pewne szczegóły mogły ulec zatarciu w jego pamięci i nie jest tak jak twierdzą skarżący, że sąd aquo popadł w sprzeczność, gdyż z jednej strony dał wiarę relacjom T. L. (1), a częściowo jej odmówił. Sąd miał prawo tak postąpić, gdyż należy uzasadnić w jakiej części i z jakiego powodu uznał za wiarygodne zeznania tego świadka - w razie jakichkolwiek nie dających się usunąć wątpliwości, dotyczących nawet pomniejszych okoliczności stosował art. 5 § 2 k.p.k. Pewne zdarzenia świadek łączył ze śmiercią K. S., która to data została ustalona przez sąd i może stanowić datę graniczną pewnych zachowań sprawczych. Przeciwdowodu nie stanowi postać S. Ż., który nie potwierdził, aby miał coś wspólnego z bronią palną, natomiast wyrok uniewinniający go został uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania. Z kolei słuszny jest pogląd, zeznania A. K. należy oceniać przez pryzmat czynu.

W toku postępowania odwoławczego obrońca A. H. złożył opinię o T. L. (1) wydaną przez biegłego psychologa w innej sprawie. Potencjalnie tę opinię można by potraktować jako informację o dowodzie i jednocześnie konieczności przeprowadzenia dowodu także w tej sprawie, jednakże z jej treści nie wynika, aby biegły zdyskredytował z psychologicznego punktu widzenia możliwość zapamiętywania i odtwarzania zdarzeń przez tego świadka, a w pozostałym zakresie odniósł się do materiału dowodowego zgromadzonego w tamtej sprawie, co w ocenie sądu orzekającego w tym składzie wykraczało poza jego kompetencje.

Odnosnie posiadania broni przez grupę (...) zeznania T. L. (1) nie są odosobnione. Przykładowo M. Ł. spotkał A. H. w M. jak „dogadywał” kwestie głauberytów. K. M. podał, że kiedy postanowił rozwinąć działalność przestępczą polegającą na postawieniu prostytutek przy trasie to A. H. wezwał go do siebie żądając 30 % zysków, wskazując że musi kupić broń, aby zapewnić ochronę. J. S. posiadający wiedzę do 1999 r. także uważał, że grupa (...) żyła w symbiozie z „(...)”. Podał, że od A. H. nad Z. Z. odbierał narkotyki. Podkreślił profil grupy (haracze z restauracji, handel narkotykami pochodzącymi z za granicy, napadanie na tiry). Według niego „(...) broni mieli pod dostatkiem”.

Skoro tak było to grupa musiała mieć zaopatrzenie w broń, co uwiarygodnia zeznania T. L. i jego zeznania należy ocenić globalnie, gdyż nie chodziło o jedną jednostkę broni palnej, ale o wiele.

Nie ma racji obrońca twierdząc, że A. H. miał zezwolenie na broń. Miał zezwolenie jednakże nie na ten typ broni palnej – na palną gazową (k. 5974).

Nie można zgodzić się z obrońcą A. H., że za zleceniem pobicia K. C. (1) mógł stać M., a nie A. H., gdyż M. przebywał w zakładzie karnym, a oskarżony na wolności. Do postawienia takiej tezy asumpt dały obrońcy zeznania D. S., który uważał, że polecenie wydał A. H. przy pomocy grypsu. Szczegółowe rozważania w tej materii zostały zawarte na str. 499 i dalsze.

Zgodzić się jednak należy, że w zakresie przebiegu zajścia depozycje K. M. poparte zostały zeznaniami pokrzywdzonej i współsprawców. Przerzucanie jednak odpowiedzialności na K. M. nie ma żadnych racjonalnych podstaw – nie znał jej w ogóle, pokazał kobietę K. W. (2) pod zakładem karnym. Ponadto nie prowadził z nią żadnych interesów. Teoretycznie powód do pobicia mogli mieć wspólnicy firmy zarejestrowanej na K. C. (2) tj. A. H., M. M. i B. K., z tym że imiennie K. M. wskazał na A. H.. Za miarodajne nie mogą być uznane zeznania D. S., albowiem słyszał rozmowę na temat pobicia, widział gryps, ale nie dano mu go do przeczytania.

W kategorii błędu w ustaleniach faktycznych nie można traktować ustaleń faktycznych, że A. H. przypisano kierowanie grupą przestępczą przyjmując za daty graniczne moment pozbawienia wolności i opuszczenia zakładu karnego, bo nie ma niepodważalnych dowodów na to, że w tym czasie można mu przypisać tego typu działania. Z relacji K. M. wynika że grupa nawet wtedy istniała - A. H. zastępował D., a potem kiedy został pozbawiony wolności pieniądze dla niego „trzymał” L. i N.. Jedynie odnośnie J. M. wymowa jego zeznań była łagodniejsza. Używał wobec niego określeń, że był kolegą K., nie chciał się mieszać, dużo pił. Co do A. H. zeznania obciążające świadków mają swą wymowę, cieszył się dużym autorytetem, praktycznie większość przestępstw była z nim uzgadniana.

Grupa przestępcza zajmowała się działalnością gospodarczą w postaci kantorów wymiany walut, maszynami do gry, ale nie tylko jak twierdzi obrońca J. M. były to legalne interesy. Nie można polemizować z jednoznacznymi faktami takimi jak uczestnictwo tego oskarżonego w spotkaniach, które można by było określić jako towarzystwo - biznesowe, na których omawiano zakup broni i planowano dokonanie przestępstw.

Do wypełnienia znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. wystarczy sama bierna przynależność do grupy przestępczej bez popełniania jakichkolwiek innych czynów zabronionych. Nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomości wszystkich osób ją tworzących czy mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy gotowość sprawcy do spełnienia zadań służących tej grupie, której świadomość istnienia ma sprawca.

Jeśli chodzi o oskarżonego M. to wykazał nie tylko gotowość, ale popełnił też przestępstwo przypisane w punkcie XX wyroku. Co prawda nie był zainteresowany uzyskiwaniem pieniędzy z obrotu narkotykami, ale był zainteresowany by

grupa rozszerzała strefę wpływów na (...) i Z.. W zakresie tego czynu oraz przypisanego S. L. (1) w punkcie XV wyroku zeznania K. M. są jedynym dowodem w sprawie, ale jak zauważył sąd meriti wiarygodność tego świadka co do zasady wspierają relacje pokrzywdzonych, czy nawet współsprawców innych zdarzeń będących przedmiotem rozpoznania.

W przypadku czynu J. M. sąd szczegółowo na k. 556 i dalsze opisał jego rolę wykazując, że bez jego udziału do transakcji narkotykowej by nie doszło. Wiarygodności świadka M. nie dyskredytuje fakt, że najpierw rozpoznał R. K. (2) jako osobę towarzyszącą (...), następnie stwierdził, że W. O. był z mężczyzną o ps. (...).

Rację przyznać należy, że wersję K. M. potwierdza W. O., który choć nie określił źródła zaopatrzenia w narkotyki, to przyznał swój udział w obrocie oraz to, że w dniu 19 października był z R. K. (2) w Centrum handlowym (...) i niczego nie kupił. K. M. mógł się mylić co do K., którego widział kilka razy w życiu, ale trudno go posądzać o pomyłkę co do osoby A. M..

Sąd odwoławczy dzieląc ocenę materiału dowodowego zmienił zaskarżony wyrok, skracając datę końcową czynu, zgodnie z ustaleniami Sądu I instancji (k. 571)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów we wzajemnym powiązaniu uwzględniając zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy oraz doświadczenie życiowe, natomiast apelacja obrońców oskarżonych ma charakter polemiczny w stosunku do prawidłowych ustaleń sądu.

Istotnie sąd aquo często używał sformułowania typu: sąd nie dał wiary świadkom obrony, bo dał wiarę T. L. i K. M., jednakże uważa lektura uzasadnienia daje możliwość odtworzenia toku rozumowania sądu. I tak rozważania na temat dilerów znajdują się na k. 548 i dalszych uzasadnienia, odnośnie przestępstwa na szkodę A. S. (1) na k. 532 i dalszych. Jeśli chodzi o zdarzenie dokonane na szkodę A. S., to świadkami użytej przemocy i zaboru kluczyków do samochodu byli nie tylko ojciec pokrzywdzonego, ale pracownik i M. K. (3)- osoba która widziała zdarzenie i odjechała z tego miejsca zabranym pojazdem.

W tym jednym przypadku Sąd I instancji lakonicznie odniósł się do kwalifikacji, jednak dokonał dającej się zaakceptować subsumpcji zachowania S. L. pod określoną normę prawną. Podkreślić należy, że K. M. nie posiadał pewnej wiedzy na temat powodu zabrania samochodu – zamiennie używał określeń, wykupka, rozbój, haracz. M. K. (3) dysponował wiedzą wtórną, pochodzącą od K. M. na ten temat. Relacje pokrzywdzonego nie dają podstaw do ustaleń, że zapłacili pieniądze za zwrot samochodu, a wystarczającym dowodem nie jest fakt otrzymania pieniędzy za wykonane zlecenie. Z punktu widzenia pokrzywdzonego przemocy – dokonano kradzieży pojazdu, rozporządzając nim jak właściciel, zaś zwrot samochodu należy traktować w kategorii naprawienia szkody.

Bardzo szczegółowe rozważania na temat P. T. sąd aquo zawarł na str. 580 i kolejnych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, to przeczy tezie o naruszeniu art. 424 § 1 k.p.k. Skoro w pisemnych motywach wyroku sąd wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnił podstawę prawną wyroku, oraz okoliczności, które miał na uwadze przy wymiarze kary, to obrazy tego przepisu nie można się dopatrzeć.

Sąd odwoławczy nie podzielił także zasadności zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.k. w sytuacji, gdy skarżący tak naprawę kwestionują prawidłowość dokonanej oceny dowodów – wyjaśnień oskarżonych.

Chybiony okazał się także zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. Zarzut ten byłby zasadny wówczas, gdyby wyrokujący sąd oparł się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo oparł się tylko na części materiału ujawnionego. Z treści apelacji wynika jednak, że zastrzeżenie skarżącego budzi ocena materiału ujawnionego tj. wyjaśnień oskarżonego nie przynajmniej do winy. Taka jednak ocena nie - odpowiadająca interesowi procesowemu skarżącego, nie uchybia dyspozycji art. 410 k.p.k. (o tym wyrok SA w Krakowie, KZS 2/07 poz. 42, postanowienie SN z LEX 53912). Skoro w pisemnych motywach wyroku sąd wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnił podstawę prawną wyroku; oraz okoliczności, które miał na uwadze przy wymiarze kary, to obrazy tego przepisu nie można się dopatrzeć.

W orzecznictwie przyjmuje się, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się tylko do zakwestionowania stanowiska sądu I instancji czy też do polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu co do oceny okoliczności sprawy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie uzasadnia wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (vide wyrok S.A. w Krakowie z dnia 2009.05.19 w sprawie II AKa 73/09).

Sąd odwoławczy już raz wydał opinię i ją podtrzymuje, że zadawanie pytań świadkowi, któremu przysługuje prawo do odmowy zeznań narusza prawa tego świadka, a nie oskarżonego.

Ponieważ zarzuty apelacyjne nie czyniły zadość powyższym wskazaniom – nie zasługiwały na uwzględnienie.

Wymierzając kary pod właściwe normy prawne, sąd uwzględnił rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawców oraz cele kary w rozumieniu prewencji indywidualnej i generalnej.

Niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (zob. w. SN z 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 7-9/1991, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o "różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - »rażąco« niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować" (w. SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Sąd Okręgowy uwzględnił warunki i właściwości sprawców, okoliczności łagodzące i obciążające, rolę jaką pełnili w poszczególnych zdarzeniach, bacząc by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy (vide: str. 676 – 695 pisemnych motywów wyroku. Tak więc kar nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surowe, co uzasadniałoby konieczność ingerencji w ich wymiar.

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, w oparciu o dyspozycję art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.